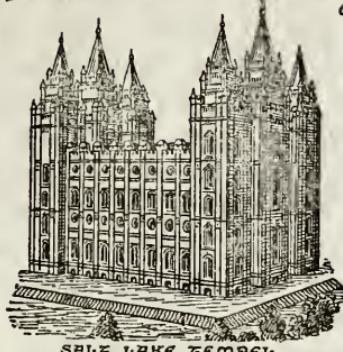

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Ærden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Oktober 1901.

50de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow

ved Skandinavernes Udsigt til Saltair den 16. August 1901.

Mineære Brødre og Søstre! Jeg er blevet indbudt til at tale til eder ved denne Bejliged, og det er mig en sand Glæde i Dag at tage Ordet, eftersom jeg altid har været en ivrig Beundrer af Skandinaverne.

Naar jeg ser, hvor talrige de skandinaviske Folk ere blevne i disse Bjerge, minder det mig om Kirkens vidunderlige Vækst, siden vi først bosatte os her. Det staar endnu klart for min Erindring, at Apostel Erastus Snow og Eldsterne Hansen og Forsgren bleve kaldede og bestifkede til at aabne den skandinaviske Mission; samtidig blev jeg sendt til Italien for at forkynde Evangeliet der. Da vi fra Nauvoo blevne drevne ud i Ørkenen, var Evangeliet kun blevet prædiket i Amerika og Storbritanien. Israels Eldster havde endnu ikke besøgt Norge, Sverige, Danmark eller andre af de europæiske Nationer med det fremsende Budskab. Men næppe vare de Hellige komne til No i disse "Dale, før Herrens Ejendom atter hen vendte deres Ópmærksomhed paa det store Missionsarbejde, der paahvilede Kirken.

Vi vare i Fattigdommens Midte og kæmpede for at gøre Landet beboeligt; men vi kunde ikke forsømme den Pligt at prædike Evangeliet i Udlændet; thi Herren havde givet den Beslaling, at det skulde forkyndes i den ganske Verden. Dette, at de Sidste-Dages Hellige til Trods for alle Genbordigheder og Forfølgelser i al Trofasthed bestræbte sig for at

udføre denne Herrens Befaling, er et talende Bevis paa dette Værks guddommelige Oprindelse.

Bed Konferencen i Oktober 1849, fun to Aar efter Nybyggernes Ankomst til denne Dal, blev et Antal Gældster kaldet til at aabne nye Missioner i forskellige Dele af Verden. Fire af Apostlene skulde lede dette Foretagende. Apostel Graftus Snow skulde rejse til Skandinavien, Apostel John Taylor til Frankrig, jeg selv til Italien og Apostel Franklin D. Richards til England, hvor en Mission allerede var oprettet. Naar man tager de ugunstige Forhold i Betragtning og erindrer, at vore Familier omtrent vare blottede for alt, vil enhver indrømme, at vi stode i Begreb med at udføre et stort Foretagende. Men Kaldet var kommet fra Herren, og vi vare alle rede til at adlyde, lige meget hvor stort end Øffret vilde blive.

Efter at have modtaget vor Beskikkelse forlod vi Byen her den 19. Oktober 1849. Vi vare tredive i Følge og førte 12 Vogne og 42 Heste og Muldyr med os. Det er værd at bemærke, at dette var det første Selskab af Missionærer, som blev udsendt fra Utah. Sent paa Aaret, som det var, førte en Rejse over Sletterne adskillige Farer med sig, og det saldt da ogsaa i vor Lod at mødes med flere saadanne; men vi naaede dog Missouri-Floden i uskadt Tilstand. Her stiftes vi for hver især at begive os til vore Arbejdsmarker. Ved min Ankomst til Liverpool traf jeg allerede Brødrene Graftus Snow og Franklin D. Richards der. Jeg besøgte flere af Kirkens Grene i England, hvor jeg nogle faa Aar i Forvejen havde virket, og samme Dag, som Broder Graftus Snow landede i København — det var den 14. Juni 1850 —, befandt jeg mig i Southampton Havn i Færd med at gøre Forberedelser til min Afrejse til Italien den næste Dag.

En og halvtreds Aar ere nu henrundne, siden dette skete, og hvilket storartet Arbejde er der ikke blevet udført i Skandinavien! Ca. 1,300 Missionærer have været beskæftigede i Norge, Sverige og Danmark, og deres Arbejde har haft til Følge, at henved 46,000 Mennesker fra de nordiske Lande ere blevne indlemmede i Kirken. Ja, Sjælehosten har i Sandhed været stor i disse Lande, siden Broder Snow og hans Medarbejdere saaede det første Frø derovre. Heraf fremgaar det, at Ephraims Sæd er blevet talrig forplantet i disse Lande, thi da Evangeliet blev forknydt, fandt det et Folk, der var rede til at adlyde det. Jeg ser omkring mig i Dag nogle af de Tusinder, som blevne omvendte til Sandheden. Det bereder mig Glæde at vide, at Skandinaverne ere saa talrigt repræsenterede i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og heri ligger jo tydelige Beviser for, at I ere gode Mennesker. I kendte i Gældsternes Bidnesbyrd den sande Hyrdes Røst, og da I lærté at forståa, at Budskabet var sandt, som disse Mænd bragte, da manglede det ikke paa Mod til at annamme Læren, endskønt den ikke var hørt og

maaſte bragte Førfølgelſſer med ſig. Og heri lagde ſe eders Stammers ſande Karaktertræf for Dagen og optraadte ſom værdige Repræſentanter for en ødel Slegt.

Kirken kan ikke have for mange af ſaaddanne Medlemmer, og derfor frydjer jeg mig ved at ſige, at Herrens Værk ſtedſe ſtrider fremad i Skandinavien, og dette vil uden Twibl blive Resultatet i endnu en Aarreſke; thi jeg er overbevist om, at der findes mange oprigtige Menneſker i disſe nordiske Lande. Vi ſende vedblivende Miſſionærer der-over for at prædige Evangeliet, og hvert Aar tillegges der Kirken nye Medlemmer. Der ſiges, at den ſkandinaviske Miſſion nu for Tiden tæller omtrent 5,000 Hellige; men Flertallet af dem, der har annammet Evangeliet i denne Del af Herrens Gingaard, er udvandret hertil i Overensstemmelfe med Herrens Befaling. De første ſkandinaviske Udvandrere ankom til Utah i 1852, hvilc jeg hūſter ret, og ſiden ere de ſtedſe ſtrømmede hertil. Man gør Regning paa, at ialt ere 30,000 Hellige emigrerede til Utah, og de vedblive at komme.

I flere Aar var jeg boſiddende i Box Elder County, og her havde jeg fortrinlig Lejlighed til at blive nøje bekendt med ſkandinaverne, ſom der ere meget talrige, og jeg lærtte at ſkatte deres Værdi ſom Borgere i Landet og ſom Medlemmer af Kirken. Mine Jagtagelſſer lede mig til at ſige, at det ſkandinaviske Element har ydet en vægtig Bifstand til Kirkens Fremgang i Zions Opbyggelse. Over hele Landet betragtes de ſom djærve, driftige og ſparſommelige, og disſe fremitroedende Egenſtaber, forenede med Ærlighed, Oprigtighed og Hengivenhed for Sandheden, have gjort dem ſtærke og givet dem Indſlydſle i vor Midte.

Det antages, at der nu findes 50,000 ſkandinaver i Utah. Det lille Ågern er vokſet og blevet til en mægtig Eg, hvilc Grene ſprede ſig over det ganske Land. De findes i enhver By og Landsby, og Frugterne af deres Virksomhed og Duelighed kunne iagttaaet overalt. Paa flere Egne i disſe Bjergregioner gif de ſom Pionerer i Spidsen og hanede Vej for andre, og de have jo ogsaa maattet døje mange Strabadſer og gennemgaaet mange af de prøvende Omftændigheder, der altid gaa Haand i Haand med Foretagender af denne Art; ja, de have næften viſt ſig uundværlige i Opbyggelsen af dette Land. Til Trods for de mange Uloemper, de have kæmpet under, fordi de maatte tale et fremmed Sprog, og den Uvilje, der paa fine Steder har mødt dem, have de alligevel opnaaet at blive en Magt i Samfundet, og dette maa tilſkrives deres Færnſlid og beundringsværdige Udholdenhed. I Dag ere Nordens Folk repræſenterede paa alle Induſtriens Omraader ſaa vel ſom paa Politikens og Religionens Gebeſter. I Kirken beklæde de ledende og præſiderende Embeder. Broder Anthon H. Lund er en af de tolv Apostle og Kirkens Historieſtriver; Broder Reed Smoot, en anden Apostle, havde en norſk Moder. Broder

C. D. Hjeldsted er en af de første syv Præsidenter over de Halvfjærds. Desforuden er der to Stavspræsidenter, flere Raadgivere til Præsidenter over Stave, mange Medlemmer af Højraadet, ca. 250 Bisstopper og Bisfoppers Raadgivere — alle af standinavisk Herkomst. I politiske Kredse beklæde de Ansvarts- og Tillidsposter. De have frembragt flere udmærkede Skribenter og Digttere. Som Læger og Jurister have de ogsaa vundet sig et Navn.

Paa Musikens Onraade udmærke de sig, og der findes ikke bedre Agerdyrkere. Saaledes er det indlysende, at de ere værdifulde Medlemmer af Samfundet i Egenskab af Borgere saa vel som Trosbekendere.

Tillad mig, mine kære Brødre og Søstre, at lykønske eder, fordi I tilhøre en saa fremragende Folkestamme. Men hvad der er af endnu større Bethydning, lad mig lykønske eder, fordi I tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Denne Kirke bestaar af Mænd og Kvinder af mange Nationaliteter. Ligesom Evangeliet blev prædiket for eder i Norge, Sverige og Danmark, er det ogsaa blevet forkyndt paa andre Dele af Jorden, og Folk have samlet sig her fra over en Snes forskellige Lande. Men som Sidste-Dages Hellige er Bencænnes Nationalitet ukendt; vi tilhøre Guds Rige. Som Paulus i sin Tid sagde:

„Thi baade ere vi alle ved een Aand døbte til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Føder, eller Græfer, Trælle, eller Frije.“

Den samme Aand er blevet os alle skænket uden Hensyn til, hvilken Nation vi ere komne fra, og den har knyttet os sammen til et Folk. Endskønt vi ere udgaaede fra mange Lande og tale mange forskellige Sprog, ere vi formedesst denne Aands Virkning smelte sammen til eet, og vi bo sammen i Fred og Harmoni. Et højst vidunderligt Værk er blevet udført i denne Retning, og det er ene og alene blevet gennemført ved Guds Bistand. Denne Kendsgerning burde overbevise Verden om, at Herren er med os; thi en Forening af saa mange Nationaliteter funde ikke lade sig udføre paa nogen anden Maade.

Nu til Slutning vil jeg formane eder til at forblive trofaste mod Evangeliet, som I med Glæde annammede i eders Fødeland. Mange af eder have maaske forladt Hjem og gode Venner for at komme til Zion; forsøg nu at leve saaledes, at det Offer, I paa den Maade have bragt, ikke skal være forgæves. Søg efter bedste Evne at holde Guds Bud og Love og derved bevirke, at dette maa blive et Zions Land i Ordets fulde Bethydning; undervis eders Børn og lær dem ved Eksempel og Regel, at de uden Nølen maa følge i eders Fodspor og blive lige saa standhaftige i Troen som I. Maa disse trofaste Fædres og Mødres Aand hvile paa Børnene, og maa Gud velsigne eder alle i eders Hjem og alt, hvad der hører eder til. Ja, maa han velsigne eder i endnu større Grad, end han tilforn har gjort, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Konferencen i Stockholm.

De Sidste Dages Hellige afholdt Konference Tirsdag den 27., Onsdag den 28. og Torsdag den 29. August i Lokalet i Hornsgatan 80. Foruden de i Konferencen virkende Missionærer vare følgende Eldster fra Zion nærværende: Apostel J. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Missions-Præsident A. L. Stanchy og Konference-Præsident J. J. Cannon.

Konferencen aabnedes Tirsdag Aften kl. 8 med Sang, og Bøn af A. Robert Larson. Efter at Koret havde sunget en Velkomst-Sang, bød Præsident Cannon de Førsamlede Velkommen og omtalte, hvorledes de Hellige hjemme i Zion samles til Konference to Gange om Året for at modtage Raad og Lærdomme af Herrens hemndigede Ejendomme.

Eldste Andrew Anderson var et kraftigt Bidnesbyrd om Herrens Godhed imod Menneskene ved atter at aabenbare sin Vilje til sine Ejendomme, som nu forkynde den til alle, der ere villige til at lytte til den. Eldste Gustaf W. Forsberg udtrykte sin Taknemlighed for den Lejlighed, han havde til i Forening med sine Brødre at forkynde Frelsens Plan for en uagtpaagivende Verden, og han tilhøjede sit Bidnesbyrd om Guddommeligheden af det Budskab, som Eldsterne frembære. Eldste Albert Svensen viste af Skriften, hvorledes alle kunne erholde et Bidnesbyrd om Guds Værk paa samme Maade, som de forrige Dages Hellige modtog det, nemlig ved at adlyde Guds Bud og Love.

Salmen 166 blev sunget til Afslutning.

Eldste Albin Christensen fra Göteborgs Konference talte om, hvilket stort Offer Herrens Ejendomme have bragt ved at forlade deres Hjem og deres Kære for at frembære deres Bidnesbyrd; han nævnede de Følger, som Forkastelsen af dette Bidnesbyrd vil forårsage. Den store Strid, der nu finder Sted i den religiøse Verden, beviser, at Herrens Dag nærmer sig. De, som forsøge at tjene Herren, ere faa i Antal og udsette for deres Medmenneskers Had. Eldste Gustav W. Teudt forsikrede de Førsamlede, at Eldsterne ikke være her efter deres eget Valg, men de ere kaldede af Gud gennem hans inspirerede Ejendomme. Der hersker stor Billedfarelse iblandt dem, som søger Frelse, men ved hdmhg Bøn til Gud er det muligt at finde den snævre Sti, der fører til Livet. Mennesket er skabt i Guds Billede som Kronen paa hans herlige Værk, og ved Trofasthed kan det opnaa Livets Krone. Taleren formanedede alle til at undersøge Læren, som vi forkynde.

Eldste Erick Olson oplæste Pauli Ord til Galaterne om, hvorledes den, som fordrister sig til at forkynde Evangeliet anderledes, end Paulus forkyndte det, skal være under Forbandelsen. Han henviste til Petri Ord paa Pinsefesten og formanedede til Omvendelse.

Ældste Niels Anthon sagde, at det var ikke Guds Hensigt, at Evangeliet skulde forklyndes paa en velskillingende og dog intetsigende Maade med skonne Ord og uforstaaelige Fraser; men det skulde fremsættes paa en let fattelig Maade. Guddommelig Fuldmagt findes iblandt os, og vi indbynde Folk alle Begne til evig Frelse, der ikke kan købes for Guld eller Sølv. — Kl. 9,45 ankom Apostel Lyman og Præsident Skanchy; den sidstnævnte frembar en Hilsen fra de Konferencer, som de havde besøgt.

Apostel Lyman talte en kort Tid, med Ældste Teudt som Tolk. Dette var hans første Besøg, og han følte sig taknemlig over den Lejlighed, han havde til at mødes med sine Søskende og Venner i Sveriges Hovedstad. Han velsignede alle og formanedede dem til at føge Herren. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag Kl. 9 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Ældsterne afgave Rapporter over Tilstanden i de forskellige Grene samt over deres udførte Arbejde; af disse fremgik det, at 10,760 Skrifter og 310 Bøger var omsette, 8,216 Fremmedes Huse besøgte, 1,502 evangeliske Samtaler og 517 Møder afholdte; 28 døbte og 13 Børn velsignede.

Præsidenterne Lyman og Skanchy gav mange gode og tidssvarende Raad til Ældsterne, som alle uttalte, at deres Hensigt i Fremtiden var at virke om muligt med forøget Æver for Værkets Fremme.

Kl. 4 om Eftermiddagen fortsattes Konferencen, der aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Cannon sagde, at han glæddede sig ved at møde Apostel Lyman og Præsident Skanchy. Jesu Kristi Evangelium gør ikke et Menneske unaturligt; men dets Principper kunne efterleves i det daglige Liv. Vi maa modtage Sandheden som et Hele, og de Uabenbaringer, der ere givne ved Profeten Josef Smith, gaa Haand i Haand med dem, vi finde i Bibelen. Ældste Martin L. Lee bar et kraftigt Bidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, som Ældsterne forkynde. Præsident Skanchy sagde, at hvis denne Lære ikke var Sandhed, vilde hverken han eller nogen af disse Ældster være her; men vi ere nu her og tilbyde alle den sande Lære. Han forklarede Grunden til, at Konferencen blev afholdt saa tidlig denne Gang.

Kirkens almindelige og lokale Autoriteter foreslges derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og antoges enstemmtigt. Præsident Skanchy forklarede, hvad der menes med at opholde disse Brødre i deres Arbejde.

Koret sang Salme 247.

Apostel Lyman, med Ældste Teudt som Tolk, sagde, at de Sidste-Dages Hellige burde vise i deres Bandel, at de i Virkeligheden ere udtagne af Verden, og at det er enhvers Pligt at advare sin Næste. De samme Lærdomme, som lærtes i Kristi og Apostlenes Dage, ville frelse os i Dag, og vi maa være ledede af Guds Land for at kunne

komme tilbage til ham. Enhver, som tenter sig at vandre paa den snævre Sti, maa være ledet af denne Land. De Sidste-Dages Hellige maa udstaa Forsøgesser her i Babylon, Forvirringens Land, men Prøverne ophøre ikke, naar de komme til Zion. Skriften siger, at Guds Riges Ræt skal samle alle Slags Fiske, hvilket vi se er Tilfældet, og det er et Vidnesbyrd til os. Bliver derfor ikke forståede, naar I se disse Ting. Han formanede de Hellige til at høde Aldsterne al den Bistand, de kunde. Han bevisste, at Gud holdt Himlene lukkede til i lang Tid efter Sønnens og Apostlenes udførte Mission, men han har nu atter talet til Jorden ved Profeten Josef Smith og har oprettet sin Kirke for ikke mere at borttage den.

Koret sang Salme Nr. 98, og Mødet sluttedes med Takfigelse af Jos. L. Olson.

Konferencen fortsatte Kl. 8 og aabnedes paa sædvanlig Maade.

Apostel Lyman talte, med Præsident Cannon som Tolk. Han haabede, at alle varer komme for at lære, hvad vor Tro er, og vi give eder Ret til at dømme, om Læren er fra Gud, eller om vi tale af os selv. De Lærdomme, som Frelseren lært og fremsatte, bevises af Bibelen. Kristus gif til Johannes den Døber og blev døbt med Begravel-sens Daab, og ved denne Lejlighed aabnedes Himlen, og Faderen erkendte, at Handlingen behagede ham. Hvorledes kunne vi anerkendes af Gud uden paa samme Bilkaar? Mesteren lovede sine Disciple den Hellige Land, da han forlod dem, og før sin Himmelfart gav han dem Magt til at løse og binde, saa det skulde være løst og bundet for bestandig. Og vi finde, at Petri Prædiken paa Pinsefesten stemmede overens med Kristi Lære. Skulle vi underfaste os nogen anden Slags Daab end den, der nedkaldte Faderens Erkendelse? I Skriften finde vi de Bilkaar, hvorved Frelse kan erholdes, samt hvorledes Petrus kunde erkende Kristus som Guds Søn i Overensstemmelse med Frelserens Ord, at den, som gør Faderens Bilje, skal vide, om Læren er af Gud eller ej. Men som Kristus sagde til Petrus, at Kød og Blod havde ikke aabenbaret det for ham, lige saa umuligt er det i Dag at saa dette Vidnesbyrd af Mennesker, men ved en noje Opfyldestelse af de samme Lærdomme, som Petrus lært, kunne vi erholske Kundskab, om Læren er fra Gud eller ej. Taleren forklarede, hvorledes Myndigheden, som Apostlene besiddde, har været borttaget fra Jorden, samt bevidnede for alle, at de, som sidst holdt denne Myndighed, have besøgt Jorden og givet den til Josef Smith. Taleren havde været bekendt med Kirkens ledende Mænd fra Josef Smith ned til Lorenzo Snow; de var alle Guds Mænd, og Verket gaar stadig fremad. Han nedbad derpaa Herrens Besignelse over Forsamlingen og Landets Folk tilligemed dets Kongehus.

Salme Nr. 178 blev funget til Afslutning.

Præsident Skanchy talte om, hvorledes de ringe ere kaldede til at

repræsentere Herrens Værk, lige som Tilfældet var i forrige Dage. De mindre bemidlede synes at være mest modtagelige for Sandheden. Han talte om Opstandelsen og sagde, at de Sidste-Dages Hellige haabe at møde deres Kære paa den anden Side Graven efter at have gjort Forbund med Gud her i Livet. Taleren udtrykte sin Beklagelse over, at et større Lokale ikke kunde erholdes, men han forsikrede, at den Tid vilde komme, da større Lokaler skulle aabnes for dem.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Torsdag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, hvor Aeldsterne blev bestykkede til at arbejde i følgende Grene: Stockholm: Johs. Cannon, Niels Anthon, Axa H. Farley, Jos. N. Stohl og Aleksander H. Oblad; Eskilstuna: Gustaf W. Teudt, Rudolf A. Christensen og Angus E. Berlin; Uppsala: Joseph H. Jensen, Nephi C. Wahlström og Abraham F. Sörenson; Örebro: Albert Swenson og Martin Lee; Västerås: Erick Olson og Per G. Lundell; Söderköping: Carl A. Larson og Joseph Felt; Sundsvall: Peter Erickson og Ole Anderson; Luleå: Chas. L. Anderson og Victor Johnson; Gotland: Joseph Olson; Gefle: Carl A. Mattson og Gustaf W. Forsberg samt i Värmland: Andrew Anderson og Peter Sundwall jr.

kl. 6,30 afholdtes Søndagsskole-Møde, hvor et udmarket Program udførtes, som viste Skolens Fremgang under duelige Lærere og Lærerinder. Opmuntrende og anerkendende Taler holdtes af Præsidenterne Lyman og Stanchy, hvorefter Mødet sluttedes med Bon af Aeldste August Anderson.

Gustaf W. Forsberg, Skriver.

Har Egenkærlighed nogen Sinde gjort et Menneskehjerte lykkeligt? Sammensører den ikke Hjertet, og berører den ikke Mennesket den højeste Lykke: Kærlighed og Besignelse? Kun Broderkærlighedens Grund-sætning, den Grund-sætning, at enhver kun er skabt til at befordre sin Næstes Vel, gør Mennesket i Virkeligheden lykkeligt. I Selvforglemme og i det at taale og leve for noget højere — kun deri strømmer den indre Tilsfredshed; da udvider Hjertet sig, en hel Verden af Lykkelighed og himmelsk Fred strømmer til Sjælen; kun deri bliver Mennesket virkelig lykkeligt. Men ogsaa udadtil er kun ad denne Vej Frelsen at finde, naar enhver beslutter sig til kun at betragte sit Liv som et Offer, han maa bringe Samfundet. Da ville og alle tjene mig, og samtidig med at fremme min egen Interesse fremmer jeg min egen Fordel. Saaledes stemmer Idealismen overens med Selvopholdelsens sande Interesse.

H. Lang.

Eksamplet er Menneskeslægtens Skole, og i ingen anden Skole vil den lære noget.

Samuel Smiles.

Den 1ste Oktober 1901.

C. D. Fjeldsteds Afrejse.

Præsident C. D. Fjeldsted blev af Kirkens præsiderende Autoriteter kaldet til at gaa til Skandinavien for i Forening med Præsident A. L. Skanchy at købe en passende Grund i København, paa hvilken de Sidste-Dages Hellige kunde bygge sig et eget Forsamlings-Lokale. Hans Arbejde i denne Retning er nu endt, idet en saadan Grund er sikret, og det er derfor med Glæde og Tilfredshed, at han kan vende hjem til Zion for der at forenes med sine Kære og i Forening med sine Brødre i de Halvfjerds' Raad fremdeles virke for Herrens Værks Udbredelse i Skandinavien. Han har tidligere til forskellige Tider virket her i disse Lande som omrørsende Eldste, Konference-Præsident, Missions-Præsident o. s. v. i et Tidssrum af mellem 14 og 15 Aar. Hans faderlige Om-sorg for Missionærerne og de Hellige i Almindelighed er saa vel bekendt og saa højt skattet, at vi ikke særlig ville fremhæve det her. Han sender gennem „Stjernen“ sin Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien med Ønsket om, at Kærlighedens og Fredens Aand fremdeles maa gøre sig geeldende iblandt dem, og at de maa elsk Sandheden og virke for dens Udbredelse iblandt deres Medmennesker, saa at de kunne nedkalde Herrens Velsignelse over sig i alle deres lovlige Foretagender. Vi skatte ham som en Kær Fader, og vi bede, at Herren vil velsigne ham paa hans Hjemrejse baade over Land og over Sø, og at han endnu i lang Tid maa kunne virke for Herrens Værks Forfremmelse paa Jorden. J. J.

Kristelig Genforening.

Kardinal Gibbons skriver i en lerd Artikel i North American Review om „katolsk Kristenhed“ og omtaler særlig Nødvendigheden af en Genforening af Korssets aabenbare Tilhængere. Han udpeger, hvorledes Verden i Dag kunde være vundet for Jesus, hvis Skismaer og Strid ikke havde spaltet de sønderrevne Kirker. Han forudsiger et fremtidigt Militær-Herredømme, der nu som forhen vil ende i Despotisme og gud-løs Industrialisme, der frembringer Misundelse og Had. De populære Rettigheder, der ere dyrekøbte, siger han, trues med en Magt-Era, som kun daalrig skjules af raa Luksus og Tøjlesløshed og alt dette paa Grund af den populære Forkastelse af rene og sunde kristelige Principper. Som en Forebyggelse og et Middel mod disse Onder anbefales en stor-artet Genforening af de vildfarne Kirker til eet Samfund.

Fra den værdige Forsatters Standpunkt gives der kun eet sandt

Tross-Samfund, nemlig det, over hvilket den romerske Pave præsiderer. Og det er netop her, at den store Banskelighed findes. Genforening ønskes af alle under den Forudsætning, at den kan sikres ved, at andre antage de særskilte Regler, som den, der tilskynder Genforening, maaatte anse for de rette. Det synes umuligt for mange at overvinde disse Banskeligheder.

Ikke desto mindre paastaar Hans Velærværdighed, at Kristendommens Genforening er mulig. Men hvorledes? Ved hvilke Midler? Derom giver han ingen Oplysning. Paa den anden Side kan det siges, at han næsten overlader Læseren til den Slutning, at Kirkernes nuværende adskilte Tilstand sthylde den Almægtiges Forsømmelighed i at tage de nødvendige Forholdsregler i Sagen. Han siger nemlig: „Hvis vore Bønner altid vare brændende nø, vilde dette uburderlige Gode maaſke igen opnaas, at vi alle maatte have een Gud, een Tro, een Daab.“ Vi kunne ikke tro, at Kardinalen virkelig gør den Almægtige ansvarlig for den nuværende Tilstand, som han beklager; men samtidig forstaa vi ikke den Logik, der antager, at den forønskede Genforening kan blive oprettet ved Bønner, forudsat at de ere brændende nø.

Vi behøve ikke at paaminde det nye Testamente Læsere om, at vor Herre ikke alene bad for sine Disciple, at „de maatte alle være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de skulle være eet i os“; men han gav Regler og Lærdomme, hvorved denne Enhed kunde bevares. I den Hensigt udvalgte han visse Embedsmænd for at bevare Læren ren og ubesmittet, og „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes (Kirvens) Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og til Guds Søns Erkendelse“. Disse Embedsmænd indbefattede Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Medens vi have det guddommelige Ord, som taler saa klarligen paa dette Punkt, maaatte vi ikke med al Besindighed spørge, om den „kristne“ Verden enten inden- eller udenfor den romerske Kirke kan haabe at genoprette den Enhed, saa længe den forkaster baade Apostle og Profeter og besætter Evangelisters, Hyrders og Læreres Embeder med Mænd, der ikke tro paa og ikke gøre Fordring paa guddommelig Beskikkelse? Kan en Overslodighed af brændende Bønner hjælpe noget, saa længe de Bedende nægte at vise Lydhed mod den guddommelige Regel? Der er mange Klager over Ringeagt for Autoritet og Lighedsprincip for religiøse Lærdomme og Forskrifter iblandt Masserne, men hvad kunne vi forvente, naar de religiøse Ledere selv tilsiidesætte de guddommelige Anordninger og forandre dem efter deres egne Meninger? Hvorledes kunne vi nære Haab om at udføre et Arbejde ved Kardinaler og andre Embedsmænd, som Guds Ord slet ikke omtaler hverken i forrige eller Nutidens Abenbaringer, et Arbejde, som dette Ord erklører skal udføres af Apostle, Profeter o. s. v.?

Sikkert er det, at Enhed vil opnaas, men naar den kommer, vil den komme gennem Frelserens herlige Aabenbarelser ved at iagttage hans Bud og Love. Bønner kunne forberede Menneskenes Børn for disse Loves trofaste Efterlevelse, men Enhedens Middel er Lydighed mod guddommelig Myndighed.

(Deseret News.)

Ankomst. Den 27. August ankom **Eldste Arvid E. Anderson** fra West-Weber, Utah. Den 21. September ankom følgende **Eldster** fra Zion: Gustav A. Mossberg fra Salt Lake City og George W. Okerlund fra Loa, Utah; vi byde dem Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelser. Øvnenævnte **Eldster** beskikkedes til at virke i følgende Konferencer: I Göteborgs Konference: Gustav A. Mossberg og i Stockholms Konference: George W. Okerlund og Arvid E. Anderson.

Forslyttelser. **Eldste Peter Christensen** er forslyttet fra Aalborg Konference til at præsidere over Københavns Konference; P. P. Andersen fra Aarhus til Københavns Konference; C. C. Binderup jr. fra Trondhjems til Aalborg Konference og A. H. Ohlad fra Göteborgs til Stockholms Konference.

Afløsning. Efter en vel udført Mission afløses følgende **Eldster** fra deres Missions-Virkomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: C. Sørensen og Rasmus Rasmussen fra Københavns Konference; J. Christensen fra Aarhus; N. O. Gyllenstog fra Skaane Konference; T. A. Fredericksen fra Kristiania og Niels Jacobsen fra Aalborg Konference.

Konferencen i Bergen.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Bergen den 22. August. Følgende **Eldster** fra Zion vare til Stede: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, og P. N. Garff, Konference-Præsident, samt følgende **Eldster**: N. C. Mortensen, Andrew A. Jensen, Anthon H. Jensen, Søren Andersen, Hans P. Poulsen, John H. Berg, F. W. Christensen, E. J. Bell, Crastus Scowen, Peter Jensen, Joseph Nielsen, J. P. Fugal, E. J. Jørgensen, Frederik Hansen og lokal **Eldste Christian Froisland**. Konferencen aabnedes med Sang og Bøn. Præsident P. N. Garff hød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen. John H. Berg sagde, at han følte vel ved at komme til Konference og modtage Bejledning fra vore Vedere, og han har Bidnesbyrd om Evangeliets

Sandhed. **Eldste G. F. Jørgensen** følte sig tæknemlig over at være en Sandhedens Budbærer. **Eldste Frederik Hansen** talte om den første Kirkes Organisation. **Præsident A. L. Skanchy** sagde, at han havde været paa Mission i sine unge Dage, og det var den Gang som nu hans største Glæde at vidne om Sandheden, fordi han vidste, at Gud havdeaabenharet sig igen i de sidste Dage og gengivet Fuldmagten til at forrette i hans Navn ved Engle-Sendelse, saa at det var anerkendt af ham.

Apostel Lyman, med **Eldste P. N. Garff** som Tolk, udtrykte sin Glæde over for første Gang at mødes med de norske Hellige. Han sagde, at det vilde være til stor Belsignelse for Folket, hvis de vilde lytte til **Eldsternes Ord**. Det er Herrens Wilje, at Olivendelser skal prædikes til Verden for at frelse Menneskene fra de Plager og Genvordigheder, som skulle udgydes over de Ugrundelige. Der er Religioner nok i Verden, men Folkene mangler dem, som kunne tale med Fuldmagt i Herrens Navn; vi leve nu i en Uddeling, da Evangeliet er gengivet for sidste Gang for aldrig mere at borttages. Guds Kirke har været paa Jorden i over 70 Aar, og den vil blive her for bestandig. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes kl. 8,30 og aabnedes paa sædvanlig Maade. **Præsident A. L. Skanchy** talte om Kirkens Organisation og sammenlignede den med andre Kirke-Organisationer. Han sagde, at Jesu Kristi Kirke besidder Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere efter det oprindelige Mønster. **Apostel F. M. Lyman** udtalte, at alle Religioner kunne frit prædikes iblandt de Sidste-Dages Hellige, og vi ønske, at alle Folk ville give os det samme Privilegium. Han sagde, at ingen kan vide, at Kristus er Guds Søn paa nogen anden Maade end Peter i gamle Dage, nemlig ved den Hellig-Alands Kraft. Verden samstemmer med Hensyn til Videnskab, Litteratur, Musik, Mathematik og flere Ting, men kan ikke enes om de Ting, der henhøre til Guds Rige. Verden tror ikke paa Apostle, Guds levende Bidner, eller paa Abenbaring; men vi spørge, om nogen ved at læse i Bibelen kan opdage, at Gud nogen Sinde har aabenbaret sin Wilje paa anden Maade end netop gennem sine inspirerede Ejendomme? Hvorfor skulle vi ikke nyde samme Privilegium i vore Dage? Verden hader os, fordi vi prædike denne Lære; men dette er et af de stærkeste Bidnesbyrd om, at vi ere i Besiddelse af Sandheden. Lære vi Menneskene noget ondt? Vise Missionærerne et daarsligt Eksempel? Hvis dette er Tilfældet, ønske vi at vide det. Hvor vi som et Folk ere bekendte i Amerika, ere vi velkomne. Dette er Tilfældet i Kanada, Meksiko, Arizona, Ny-Meksiko, Wyoming, Colorado og mange andre Stater. Og det er, fordi vor Religion lærer os at være ærlige, retskafne og lykke samt at gøre imod Næsten, hvad vi ønske, han skal gøre imod os. Lide uret hellere end at gøre uret. Han

nedbad Guds Velsignelse over Landets Indbyggere, at de maatte være i Stand til at forstaa Frelsens store Plan. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Den 22. August bleve to Præstedoms møder afholdte. Det første begyndte Kl. 10 om Formiddagen og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Garff opførte Rapporten over det udførte Arbejde siden sidste Konference; det fremgik af denne, at 7,816 Skrifter og 588 Bøger vare uddelte; 6,564 Fremmedes Huse besøgte; 130 Møder samt 1,500 evangeliske Samtaler afholdte, og 4 vare døbte. Derefter gav Apostel J. M. Lyman mange værdifulde Raad og Lærdomme, egnede til at opmunstre Eldsterne i deres Virksomhed. Han formanede dem til at gaa fremad i deres Pligters Udsørelse, og han glædede sig over det udførte Arbejde. Præsident A. L. Skanchy sagde, at han var tilfreds med Rapporten, og kunde intet søje til Præsident Lymans Instruksor.

I det andet Møde blevet Eldsterne beskirkede til at arbejde i følgende Grene. I Bergen: N. C. Mortensen, Andrew A. Jensen, Peter Jensen og Josef Nielsen; i Aalesund: James P. Fugal, E. F. Jørgensen, Hans P. Poulsen og Søren Andersen; i Egersund: John H. Berg og Frederik W. Christensen; i Stavanger: E. J. Bell, Crastus Scowsen, Frederik Hansen og Christian Froisland.

Mødet endte med Sang, og Takføjelse af Præsident A. L. Skanchy.
N. C. Mortensen, Skriver.

Konferencen i Trondhjem.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Goodtemplar-Lokaleet i Nedre Mølmsberggade (Rosenborg) Søndag den 25. August Kl. 10 Formiddag. Til Stede vare Apostel J. M. Lyman, Præsident A. L. Skanchy og Enoch C. Lybbert, Præsident over Trondhjems Konference, samt Eldsterne C. J. Olsen, Willard R. Skanchy, Kas. Rasmussen, C. C. Binderup, Ambreh Newell, Parley Petersen, M. H. Knudsen, A. Halvorson, Jas. Monsen, J. M. Petersen, Chas. O. Larsen, H. C. Larsen og Christian C. Larsen.

Konferencen begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Eldste James Mortensen fremhævede Nødvendigheden af for ethvert Individ at føge efter og finde Sandheden og annamme den for at opnaa en fuldkommen Frelse i Guds Rige. Eldste Christian C. Larsen fra Aalborg Konference talte om Kirkens usoranderlige Lære og indbød de Tilstedeværende til at undersøge den med et fordomsfrif Sind og bede Gud om Visdom til at finde det Rette.

Præsident Skanchy foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Til Afveksling blev en Kørsang „Hvil fra dit Arbejde paa denne Dag“ funget.

Apostel F. M. Lyman, med Aeldste Ras. Rasmussen som Tolk, sagde, at han havde hørt meget om Norge og var bekendt med Stændnaver i andre Lande. Der var ikke saa mange fra Norge i Kirken som fra de andre to Riger, men de vare i Almindelighed udøgte Folk; han talte derpaa om Guddommen og den Hellig-Lands Virkning og fremhævede Frelserens Liv som et følgeværdigt Eksempel. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Eftermiddag Kl. 4 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Aeldste C. O. Larsen bar Bidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, og Aeldste Willard Skanchy sagde, at Joseph Smith var en sand Guds Profet og en Forløber for Frelserens andet Komme.

Præsident A. L. Skanchy talte om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forvalte Evangeliets Ordinancer.

Koret sang „Hosiana, Amen.“

Apostel F. M. Lyman sagde, at han glædede sig ved den Lejlighed, han havde til at mødes med sine Medmennesker saa langt mod Nord, det nordligste Sted, han havde været. Han formanede de Tilstede værende til at søge efter den rette Vej, som kunde føre dem til evig Frelse, og sagde, at Johannes' Daab var anerkendt af Gud. Han kunde ikke fordomme Verden, fordi den ikke troede som vi, men ørlige Mænd og Kvinder burde annamme Sandheden, naar den blev forlyndt for dem.

Koret sang „Med forenet Røst“, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8 i Arbejdernes foreningens lille Sal og aabnedes med Sang og Bøn.

Apostel F. M. Lyman talte, med Rasmus Rasmussen som Tolk, om, at Salen var for lille for de mange Førsamlede; men hvis de vare, hvor han kom fra, skulde de saa mere end Plads nok, og hvis en af dette Landes Præster kom der, skulde han saa det bedste Førsamlings-Lokale til Afbentytelse tilliggemed det største og bedste Orgel i hele Verden, alt uden Betaling; de Sidste-Dages Hellige ere et gøselsfrit Folk, som ere imødekommenne mod alle Besøgende. Han talte derpaa om Frelses-Planen og lagde stærk Vægt paa Pauli Ord: „Om vi eller en Engel fra Himlen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forhandelse.“ Derpaa talte han om den nødvendige Myndighed, der udfordredes til Evangeliets Tjeneste; ingen kunde paataage sig denne uden guddommelig Hældelse. Han bevidnede, at Gud lever og har genopretet sin Kirke paa Jorden med den samme Myndighed, som Kristus gav til Petrus før sin Bortgang, nemlig: Hvad han bandt paa Jorden stulde

være bundet i Himmel o. s. v.; han havde selv 40 Aars Erfaring i Evangeliets Tjeneste, og han var bekendt med alle Kirkens Autoriteter og med Profeten Josef Smith, indtil han nedlagde sit Liv for Sandhedens Sag. Han følte til at velsigne det nordlige Norge, da ingen af Kirkens høje Autoriteter havde været saa langt mod Nord.

Koret sang til Afslutning.

Præsident Skanchy talte derpaa om Privilegiet, vi have til at blive beseglede som Mand og Hustru; naar vi leve, som Sidste-Dages Hellige bør leve, kunne vi gaa ind i Herrens Templer, som ere byggede i Zion til dette Brug saa vel som for vores afdøde Slægtninge og Venner. Han bad de Førsamlede lytte til Herrens Tjenere og opfordrede dem, der havde sluttet Vigt med Herren, til at være trofaste indtil Enden, saa at de kunde komme frem i den første Opstandelse og regere med Kristus i et Tusinde Aar og siden i al Ewighed. Koret sang, hvorefter Konferencen sluttedes med Tak sigelse af Apostel J. M. Lyman.

Mandag den 26. aften holdtes et Præstedømsmøde i Besselsgade 26, hvor Missionærerne gav Rapporter over Værkets Fremgang og blev bestykkede til at arbejde paa følgende Steder. Trondhjem: Enoc C. Lybbert, Charles J. Olsen, Willard R. Skanchy og Rasmus Rasmussen; Christiansund: Milton H. Knudsen og Arthur Halvorson; Namros: Charles O. Larsen og Hans C. Larsen; Stenkjær: Ambrey Nowell og Parley Petersen; Tromsø: James Monson James M. Petersen. Eldste C. C. Binderup blev afløst fra at arbejde i Trondhjems Konference og bestykkedes til at virke i Aalborg Konference.

Gerhard M. Andreassen, Skriver.

Maar vi kun tage Menneskene, som de ere, gøre vi dem slettere;
naar vi behandle dem, som om de vare, hvad de skulle være, bringe
vi dem til det, hvortil de skulle bringes. Goethe.

Ingen bliver stor, fordi Hændelsen gør ham til Talsmand for store Hensigter; men den, som er bleven stor, er bleven det ved at stille store Gaver i store Opgavers Tjeneste. I samme Grad som han gør dette helt og med barnlig Ydmighed, saa at hans Jeg træder tilbage for det Evige, i samme Grad regner Bidenskaben, Fædrelandet og Menneskeligheden ham blandt sine store Mænd og skænker sin fri Hyldest, ikke mindre til det over Hverdagsslivets smaa Interesser ophøjede Sindelag end til de i Menneskelighedens eller Folkelets Skæbne dybt indgribende Handlinger. Chr. Cavallin.

Moders Billedede.

Et Blad meddeler følgende smukke Træk, som er gaaet fra Mund til Mund i Amerika. Paa hin mindeværdige Maj-Morgen i Manila-bugten, da Dewey gav sin Eskadre Ordre til at holde sig klar til Slag, skete det, at en af de unge Fyre, der var Krudt til Kanonerne, idet han smed Trøjen for bedre at kunne arbejde, tabte den ned i Vandet. I Inderlommen paa Trøjen var der et Fotografi af Drengens Moder. Han havde just haft det fremme, set kærligt paa det og kysset det, inden han efter gemte det — som han mente — sikkert. Nu bad han om Tilladelse til at gaa fra Borde for at redde Trøjen, men det blev ham nægtet; da gif han ubemærket hen i Bagstavnens af Skibet, sprang over Bord og kom atter op paa Dækket med sin tabte Trøje.

Han blev grebet og for sit Brud paa de givne Ordrer lagt i Lænker og ført frem for Dewey for at idømmes Straf.

Drengen havde ikke sagt et Ord til nogen om Fotografiet i Trøjelommen, og Admiralen undrede sig med Rette over, at nogen vilde vove sit Liv og paadrage sig Straf blot for en ussel Trøjes Skyld.

Da han imidlertid paa sin sædvanlige venlige Maade oversor Undergivne høgte at spørge ham nærmere ud, forklarede Drengen ham trostlydig hele Sammenhængen.

Deweys Øjne faldtes med Taarer, og han sluttede den brave Søn i sine Arme. „Løs ham af Lænkerne,” befalede han, „en Søn, der elsker sin Moder saa højt, at han vover saa meget for at redde hendes Billedede, skal ikke idømmes Straf, hvor jeg har Magt til at hindre det.”

Bikuben.

„*Slandinaviens Stjerne*“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonne-mentspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Inndhold.

Tale af Præsident Lorenzo Snow	289	Ankomst, Besiddelser, Forslyttelse	
Konferencen i Stockholm.....	293	og Aflossning.....	299
Red. Bem:		Konferencen i Bergen	299
C. D. Fjeldsted's Afrejse.....	297	Konferencen i Trondhjem	301
Kristelig Genforening.....	297	Moders Billedede	304

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **N. V. Skandhj**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Truket hos F. E. Bording (B. Petersen).